

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Šebka a soudců Mgr. Jany Kajzrové a JUDr. Evy Szépeové ve věci žalobce **Královská kanonie premonstrátů na Strahově**, se sídlem Praha 1, Strahovské nádvoří 1/132, IČO 00415090, zastoupeného JUDr. Miloslavem Krýslem, advokátem se sídlem Plzeň, nám. Republiky 30, proti žalovanému **obec Hradištko**, se sídlem Hradištko, Chovatelů 500, okres Praha – západ, IČO 00241245, zastoupenému Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem se sídlem Praha 9, Jandova 8, **o určení vlastnictví, o žalobě na obnovu řízení podané žalovaným proti rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 200/2010-236 ze dne 23.9.2010 a rozsudku Okresního soudu Praha – západ č.j. 7 C 1395/2001-137 ze dne 17.2.2005**, o odvolání žalovaného proti usnesení Okresního soudu Praha – západ č.j. 7 C 1395/2001-453 ze dne 8.2.2017

t a k t o :

- I.** Usnesení soudu prvního stupně se **ve výroku II. mění** tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 31.883,50 Kč.
- II.** Jinak se usnesení soudu prvního stupně **ve výroku I. a ve zbylém rozsahu výroku II. potvrzuje**; ve výroku I. s tím, že se zamítá žaloba na obnovu řízení podaná žalovaným proti rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 200/2010-236 ze dne 23.9.2010 a rozsudku Okresního soudu Praha – západ č.j. 7 C 1395/2001-137 ze dne 17.2.2005.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení 10.527,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Praha – západ usnesením č.j. 7 C 1395/2001-453 ze dne 8.2.2017 (dále jen „usnesení soudu prvního stupně“) rozhodl, že „návrh žalovaného na obnovu řízení vedeného Okresním soudem Praha – západ pod sp.zn. 7 C 1395/2001 se zamítá“ (výrok I.) a že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 39.748,50 Kč do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám zástupce žalobce (výrok II.). Soud prvního stupně vyšel z toho, že žalovaný podal soudu dne 3.3.2015 žalobu na obnovu řízení „vedeného Okresním soudem Praha – západ pod sp.zn. 7 C 1395/2001“, když měl získat „dne 5.12.2014 a dne 27.2.2015 listiny prokazující vlastnické právo žalovaného k předmětným nemovitostem“. O důvodech uplatňovaných obnově řízení se dozvěděl v uvedené dny „na základě listin, získaných od společnosti Natural spol. s r.o.“. Řízení v dané věci bylo skončeno rozsudkem Okresního soudu Praha – západ č.j. 7 C 1395/2001-137 ze dne 17. února 2005 ve spojení

s rozsudkem Krajského soudu v Praze č.j. 27Co 200/2010 – 236 ze dne 23. září 2010, které nabyly dne 7. prosince 2010 právní moci. Proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze bylo podáno dovolání, které bylo jako nepřipustné odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu č.j. 28Cdo 1639/2011–265 ze dne 24. dubna 2012, které nabylo dne 11. května 2012 právní moci. Soud prvního stupně vyšel z toho, že žaloba na obnovu řízení byla žalovaným podána ve stanovené objektivní lhůtě dle § 233 odst. 2 o.s.ř. Tento závěr učinil v souladu se závazným právním názorem odvolacího soudu obsaženým v usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 287/2015-320 ze dne 4.8.2015 vydaném v této věci, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí soudu prvního stupně – usnesení č.j. 7 C 1395/2001-304 ze dne 19.5.2015. Soud prvního stupně proto dovodil, že v souladu s ustanovením § 235 odst. 2 o.s.ř., jež je třeba aplikovat i žalobu na obnovu řízení, se nepočítá do běhu objektivní lhůty stanovené ustanovením § 233 odst. 2 o.s.ř. doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu. S ohledem na to objektivní lhůta pro podání žaloby na obnovu řízení dle § 233 odst. 2 o.s.ř. uplynula dnem 11.5.2015. V rámci běhu objektivní lhůty žalovaný podal dne 3.3.2015 žalobu na obnovu řízení a doplnil ji podáním ze dne 9.4.2015. K následnému podání ze dne 9.9.2015 již přihlížet nelze, neboť jsou jím uplatněny opožděné nové důvody obnovy. Důvod obnovy řízení po uplynutí lhůt k žalobě dle § 233 o.s.ř. měnit nelze. Proto soud prvního stupně zvažoval pouze důvody obnovy uplatněné v podáních žalovaného ze dne 3.3.2015 a 9.4.2015. Zde dovodil, že žalovaným uplatňované rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 27. 2. 1952 mu bylo známo minimálně od 19. 3. 2003, kdy je sám předkládal katastrálnímu úřadu jako přílohu prohlášení o vlastnickém právu k nemovitosti. Listiny týkající se parcely č. 37/3 v k.ú. Hradištka pod Medníkem byly žalovanému známy nejpozději 29. 9. 2014, kdy se o nich zmiňoval a přiložil je ve svém dopise adresovaném žalobci z uvedeného data. Další žalovaným uplatňované listiny byly uloženy buď ve sbírce listin pozemkové knihy nebo ve sbírce listin katastru nemovitostí, přičemž byly žalovanému přístupné od roku 1993. Shora uvedené důvody obnovy (spočívající v uvedených důkazech) proto žalovaný uplatnil po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty stanovené v ustanovení § 233 odst. 1 o.s.ř. U listin uložených ve sbírce listin pozemkové knihy a ve sbírce listin katastru nemovitostí současně nelze hovořit, že by se jednalo ve smyslu § 228 odst. 1 písm. a) o.s.ř. o důkazy, které by žalovaný v předcházejícím řízení nemohl bez své viny použít. Soud prvního stupně zde dovodil, že „žalobou na obnovu řízení nelze nahrazovat nedostatek aktivity žalovaného, který o předkládaných listinách buďto věděl..., nebo s přihlédnutím ke všem okolnostem vědět mohl...“. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu na obnovu řízení podanou žalovaným zamítl.

Proti usnesení soudu prvního stupně podal žalovaný včasné odvolání, kterým jej napadl v celém rozsahu. Namítá, že v žalobě na obnovu řízení ze dne 3.3.2015 a jejím doplnění ze dne 9.4.2015 uváděl nové skutečnosti a důkazy o právních aktech Ministerstva zemědělství a knihovních soudů, završujících převzetí předmětných nemovitostí státem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, a dle zákona č. 329/1920 Sb., o převzetí a náhradě za zabraný majetek pozemkový, a následné přiděly právnímu předchůdci žalovaného a dalším subjektům. Žalovaný těmito novými důkazy dokládal, že ve skutečnosti došlo k řádnému převzetí předmětných nemovitostí státem a následnému přidělu jednotlivým přidělcům, včetně právního předchůdce žalovaného. Tento základní důvod obnovy řízení žalovaný v následném podání ze dne 9.9.2015 pouze blíže konkretizoval, aniž by měnil rozsah, v jakém napadá rozhodnutí nebo důvod žaloby na obnovu řízení. Soud prvního stupně se nevypořádal se skutečnostmi popsány v podání žalovaného ze dne 9.9.2015. Odůvodnění usnesení soudu prvního stupně z uvedených důvodů považuje za nepřezkoumatelné. Žalovaný odkázal na řízení vedené u Okresního soudu Praha - západ pod

sp.zn. 6 C 372/2013, v němž bylo v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16.6.2016 č.j. 24 Co 171/2016-134 coby soudu odvolacího dovozeno, že „došlo k převzetí, tedy k odnětí věci žalobce bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb. ... ještě dříve, tedy mimo rozhodné období ...“. V uvedeném řízení bylo uzavřeno, že žalobce pozbyl své vlastnické právo v důsledku válečného vyvlastnění za náhradu a následně neprovedené poválečné restituice. Je tak dokládáno, že žalobce předmětné pozemky pozbyl za náhradu a nenávratně již v průběhu druhé světové války a znovu pak (před uplynutím poválečné propadné restituční lhůty) v posledních dnech ledna 1948. Žalobce si tak v důsledku nevědomosti žalovaného vymohl opětovné získání vlastnického práva k předmětným nemovitostem, o které již desítky let předtím po právu přišel a za které obdržel vyvlastňovací náhradu, kterou si ponechal a českému státu nevrátil. Žalobci se tak podařilo získat obojí, je sporné nemovitosti (na úkor žalovaného), tak i vyvlastňovací náhradu (na úkor státu). Takový postup není v souladu s principy právního státu. Nově uplatněné skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného z 9.9.2015 bylo přitom možno zjistit toliko z listin uložených v Národním archivu ve fondech žalobce, ke kterým bez jeho souhlasu nemá veřejnost přístup. Žalovaný poukázal též na věcnou nesprávnost rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, když nelze zjistit, za jaké konkrétní úkony právního zástupce byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení. Vyjádření ze dne 25.9.2015 žalobce zpracovával sám, bez využití právního zástupce. Není zřejmé, v čem byl spatřován přiznaný úkon právní služby „jednání s protistranou“. Žalovaný proto navrhl změnit usnesení soudu prvního stupně tak, aby obnova řízení byla povolena.

Žalobce navrhl usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdit. Zdůraznil, že žalovaný neuvádí ničeho nového než to, s čím se již soud prvního stupně v napadeném usnesení patřičně vypořádal. Usnesení soudu prvního stupně považuje za logické, přesvědčivé a věcně správné. Podání žalovaného ze dne 9.9.2015 představuje opožděné rozšíření důvodů obnovy, a tudíž k němu nelze v tomto směru přihlížet. Žalovanému je nutno přičítat případné negativní důsledky vyplývající z nedodržení zásady „vigilantibus iura scripta sunt“. Žalovaný ve své argumentaci nerozlišuje fázi řízení o obnově, o kterou se jedná: první fázi, o samotné povolení obnovy. Namísto toho argumentuje, jako by již obnova řízení byla povolena a docházelo k řešení věci samé. Výši svých účelně vynaložených nákladů řízení stanovenou soudem prvního stupně považuje žalobce za správnou, odkázal v tomto směru i na své vyúčtování.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 občanského soudního řádu, ve znění do 31.12.2013 (dále též jen „o.s.ř.“), za použití Čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., a shledal odvolání žalovaného ve věci samé neopodstatněným; opodstatněným v rozsahu napadeného výroku o náhradě nákladů řízení.

Námítku žalovaného o nepřezkoumatelnosti usnesení soudu prvního stupně odvolací soud shledal neopodstatněnou. Z obsahu usnesení soudu prvního stupně – jeho odůvodnění je dostatečně srozumitelné a určité, seznatelné, na základě jakých důvodů: skutkových a právních závěrů soud prvního stupně ve věci rozhodl. Soud prvního stupně vyslovil závěr, že k podání žalovaného ze dne 9.9.2015 co do rozšiřování důvodů obnovy nepřihlíží. Samostatné důvody obnovy ve smyslu § 228 odst. 1 písm. a) o.s.ř. jsou přitom i jednotlivé (nové) skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které účastník, jenž žalobu na obnovu řízení podává, bez své viny nemohl použít v původním řízení, pokud mohou pro něho přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. Soud prvního stupně srozumitelně učinil závěr, že v podání žalovaného ze dne 9.9.2015 jsou uplatňovány právě takové (nové) další důkazy, coby nově uplatňované

důvody obnovy, ke kterým již, s ohledem na § 232 odst. 2 o.s.ř. připouštějící měnit rozsah a důvod žaloby na obnovu řízení (důvod obnovy řízení) jen v průběhu trvání lhůt k žalobě na obnovu řízení ve smyslu § 233 o.s.ř., nepřihlížel.

Z obsahu spisu se podává, že žalovaný podal soudu dne 3.3.2015 žalobu na obnovu řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 200/2010–236 ze dne 23.9.2010 a proti rozsudku Okresního soudu Praha – západ č.j. 7C 1395/2001–137 ze dne 17.2.2005 (v blíže uvedeném rozsahu).

Citovaná rozhodnutí (rozsudek Okresního soudu Praha – západ č.j. 7 C 1395/2001–137 ze dne 17.2.2005 pak v rozsahu, v němž byl rozsudkem Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 200/2010–236 ze dne 23.9.2010 potvrzen) nabyla právní moci dne 7.12.2010. Žalovaný podal proti rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 200/2010–236 ze dne 23.9.2010 včasné dovolání, o němž bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího soudu č.j. 28 Cdo 1639/2011–265 ze dne 24.4.2012, které nabylo právní moci dne 11.5.2012.

Podle ustanovení § 233 odst. 1 o.s.ř. žaloba na obnovu řízení musí být podána ve lhůtě tří měsíců od té doby, kdy ten, kdo obnovu navrhuje, se dozvěděl o důvodu obnovy, nebo od té doby, kdy jej mohl uplatnit; běh této lhůty však neskončí před uplynutím tří měsíců od právní moci napadeného rozhodnutí.

Podle ustanovení § 233 odst. 2 o.s.ř. po třech letech od právní moci napadeného rozhodnutí může být žaloba na obnovu řízení podána jen tehdy, jestliže trestní rozsudek nebo rozhodnutí o přestupku nebo jiném správním deliktu, na jejichž podkladě bylo v občanském soudním řízení přiznáno právo, byly později podle příslušných právních předpisů zrušeny.

Odvolací soud při zkoumání včasnosti žaloby na obnovu řízení (dodržení subjektivní a objektivní lhůty stanovených v ustanovení § 233 odst. 1, 2 o.s.ř.) - byť si byv vědom svého právního názoru obsaženého v předcházejícím usnesení č.j. 27 Co 287/2015-320 ze dne 4.8.2015 - oproti soudu prvního stupně uzavřel předně, že žaloba na obnovu řízení podaná žalovaným soudu dne 3.3.2015 byla podána opožděně; po uplynutí objektivní lhůty stanovené v ustanovení § 233 odst. 2 o.s.ř.

Oproti svému předchozímu shora uvedenému právnímu názoru, od nějž se však v dalším odvolacím řízení lze odchýlit, neboť odvolací soud sám ve svém předcházejícím zrušovacím rozhodnutí vyjádřeným právním názorem vázán v novém odvolacím řízení není, došlo-li například v mezidobí ke změně relevantní judikatury (jak se tomu stalo v dané věci), odvolací soud zohlednil, že v mezidobí bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod číslem Rc 1/2016 usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 23 Cdo 2107/2013 ze dne 27.5.2015, podle něhož „bylo-li proti rozhodnutí odvolacího soudu podáno dovolání, vztahuje se vyloučení zápočtu doby od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu podle § 235 odst. 2 o.s.ř. toliko na běh lhůt pro podání žaloby pro zmatečnost, nikoliv žaloby na obnovu řízení“. Uvedené rozhodnutí, schválené občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu k publikaci, představuje relevantní názor Nejvyššího soudu, coby soudu dovolacího, povolaného ke sjednocování rozhodovací činnosti soudů (srovnej § 14, § 24 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích). Tento právní závěr (odlišný od stávající komentářové literatury – např. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009; a

rovněž například od usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 3039/2012 ze dne 5.12.2012) je namístě v dané věci v rámci tohoto odvolacího řízení zohlednit.

Uvedený závěr vychází z úvahy, že „svázanosti“ žaloby na obnovu řízení s případně podaným dovoláním proti témuž napadenému rozhodnutí není třeba, neboť žaloba na obnovu řízení je mimořádným opravným prostředkem směřujícím ke skutkové rovině věci, dovolání je mimořádným opravným prostředkem ve vztahu k právnímu posouzení věci, se zohledněním případných zmatečnostních vad řízení při jeho přípustnosti (srovnej § 242 odst. 3 o.s.ř.); tyto mimořádné opravné prostředky se proto z uvedeného pohledu „neprolínají“.

Jestliže se, jak shora uvedeno, ustanovení § 235 odst. 2 o.s.ř. u běhu lhůt pro podání žaloby na obnovu řízení stanovených § 233 o.s.ř. neuplatní, a jelikož napadený rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 200/2010-236 ze dne 23.9.2010 a rozsudek Okresního soudu Praha – západ č.j. 7 C 1395/2001-137 ze dne 17.2.2005 nabyly právní moci dne 7.12.2010 a žaloba na obnovu řízení byla podána soudu dne 3.3.2015, platí, že žaloba na obnovu řízení byla žalovaným podána po uplynutí objektivní tříleté lhůty uvedené v ustanovení § 233 odst. 2 o.s.ř., a tedy opožděně. Prominutí zmeškání lhůt k žalobě není přípustné (srov. § 235 odst. 1 o.s.ř.). Již z tohoto důvodu je namístě žalobu na obnovu řízení zamítnout dle § 235e odst. 1 o.s.ř., a usnesení soudu prvního stupně je již jen proto ve svém výroku I. věcně správné.

Odvolací soud se však ztotožnil i s tím závěrem soudu prvního stupně, že z hlediska uplatněných důvodů obnovy, které spočívají v tvrzených (nových) důkazech, které bez své viny nemohl žalovaný použít v původním řízení a které pro něho mohou přivodit příznivější rozhodnutí ve věci [srovnej § 228 odst. 1 písm. a) o.s.ř.] jde dílem o důkazy, které žalovaný uplatňuje (rovněž) po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty k podání žaloby dle § 233 odst. 1 o.s.ř. běžící od doby, kdy se dozvěděl o takovém důvodu obnovy - viz čestné prohlášení Anežky Halové ze 17.10.2014, dopis ohledně parc. č. 37/3 z 29.9.2014, datum předložení rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 27.2.1952 katastrálnímu úřadu) ve vztahu k podání žaloby na obnovu řízení 3.3.2015; dílem pak nejde o (nové) důkazy, které žalovaný nemohl bez své viny použít v původním řízení (viz listiny, jež byly součástí sbírky listin pozemkové knihy a sbírky listin katastru nemovitostí a které byly veřejně přístupné (srovnej sdělení Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha - západ ze dne 31.3.2016 na č.l. 372 spisu). Ze sbírky listin pozemkové knihy uložené u katastrálního úřadu jsou na požádání poskytovány výpisy, opisy nebo kopie; listiny ve sbírce listin katastru nemovitostí jsou veřejné a jsou a byly z nich poskytovány kopie, a to již od roku 1993.

K námitkám žalovaného týkajících se věcné nesprávnosti žalobou na obnovu řízení napadených rozsudků soudů odvolací soud uvádí, že žaloba na obnovu řízení je mimořádným opravným prostředkem, se stanovenými podmínkami povolení obnovy řízení, jež nutno vykládat spíše restriktivně. Tento mimořádný opravný prostředek totiž (ze své podstaty) míří proti pravomocným rozhodnutím soudu ve věci samé, vybaveným atributy závaznosti a nezměnitelnosti, a tedy míří proti principu právní jistoty, který je rovněž jednou ze zásad právního státu. V první fázi řízení o žalobě na obnovu řízení, jíž je řízení o povolení obnovy, nejde o přezkum věcné správnosti napadeného rozhodnutí soudu, ale o to, zda podmínky povolení obnovy řízení stanovené v ustanovení § 228 odst. 1 o.s.ř., včetně dodržení lhůt stanovených pro podání žaloby na obnovu řízení (její včasnosti) dle § 233 odst. 1, 2 o.s.ř. jsou splněny. Žaloba na obnovu řízení neslouží v uvedené v první fázi - o povolení obnovy řízení k bezbřehému přezkumu věcné správnosti napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k věcné

správnosti zde jde jen o posouzení, zda nové skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy mohou přivodit pro účastníka příznivější rozhodnutí ve věci. Proto jsou námitky žalovaného směřující proti věcné správnosti napadených rozsudků soudů v dané fázi řízení právně nevýznamné. Jinými slovy, jde zde „jen“ o povolení obnovy řízení - o přípustnost tohoto mimořádného opravného prostředku uplatněného žalovaným.

Na základě shora uvedených závěrů proto odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. jako věcně správné podle § 219 o.s.ř. potvrdil; s tím, že upřesnil, že (z pohledu identifikace žalobou na obnovu řízení napadených rozhodnutí soudu) se takto zamítá žaloba na obnovu řízení podaná žalovaným proti rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 200/2010-236 ze dne 23.9.2010 a rozsudku Okresního soudu Praha - západ č.j. 7 C 1395/2001-137 ze dne 17.2.2005.

Odvolací soud změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. usnesení soudu prvního stupně ve výroku II. co do výše náhrady nákladů řízení. Soud prvního stupně správně uložil dle § 235a odst. 2 o.s.ř., § 151 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů účelně vynaložených nákladů řízení před soudem prvního stupně, ve lhůtě tří dnů dle § 160 odst. 1 o.s.ř., k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. Výše těchto účelně vynaložených nákladů řízení před soudem prvního stupně žalobce však dle odvolacího soudu, oproti soudu prvního stupně, představuje: odměnu zástupce - advokáta za 6 úkonů právní služby po 3.100,- Kč + DPH 21% (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření ze dne 14.5.2015, vyjádření ze dne 9.6.2015, vyjádření ze dne 29.4.2016, účast u jednání soudu prvního stupně dne 8.2.2017 a jednání s protistranou - z obsahu spisu se podává jednání účastníků o možném smírném řešení věci v řízení před soudem prvního stupně), dále za 1 úkon právní služby po 1.550,- Kč + DPH 21% (účast u jednání soudu prvního stupně dne 4.5.2016, které bylo odročeno bez zahájení jednání ve věci, a které lze tak připodobnit přípravě jednání), k tomu 7 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč + DPH 21%, náhradu za promeškaný čas za cestu k uvedeným dvěma jednáním soudu prvního stupně, celkem 16 půlhodin po 100,- Kč + DPH 21% a cestovné 2.200,- Kč + DPH 21%, to vše dle § 6, § 7, § 9 odst. 4 písm. b), § 11 odst. 1 písm. a, d, g, i), odst. 2 písm. g), § 13 odst. 3, 4, § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 137 odst. 3 o.s.ř., a dále náhrada ve výši 300,- Kč + DPH 21% (sepis vyjádření samotným žalobcem ze dne 25.9.2015) dle § 1 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.; § 137 odst. 1 o.s.ř.; celkem náhrada účelně vynaložených nákladů řízení před soudem prvního stupně žalobce 31.883,50 Kč. Odvolací soud proto změnil usnesení soudu prvního stupně ve výroku II. podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 31.883,50 Kč; jinak ve zbylém rozsahu výroku II. usnesení soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 235a odst. 2 o.s.ř., § 224 odst. 1 o.s.ř., § 151 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. I v odvolacím řízení, s ohledem na jeho předmět a výsledky, byl žalobce plně procesně úspěšný, a náleží mu tak plná náhrada účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení. Ty představuje: odměna zástupce - advokáta za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč + DPH 21% (vyjádření k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu), 2 náhrady hotových výdajů po 300,- Kč + DPH 21%, náhrada za promeškaný čas za cestu k jednání odvolacího soudu ze sídla advokáta Plzeň - Praha a zpět, celkem 8 půlhodin po 100,- Kč + DPH 21% a cestovné za cestu Plzeň - Praha a zpět, celkem 220 km, osobním automobilem registrační značky 6P2022, celkem cestovné (v souladu s vyúčtováním) 1.100,- Kč + DPH 21%. Celkem účelně vynaložené náklady odvolacího řízení

žalobce činí 10.527,- Kč. Jejich zaplacení odvolací soud uložil žalovanému ve lhůtě tří dnů od právní moci usnesení dle § 160 odst. 1 o.s.ř., k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu Praha - západ.

V části týkající se výroku o nákladech řízení však dovolání proti tomuto usnesení přípustné není.

V Praze dne 19. října 2017

JUDr. Roman Šebek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Jirků